

stæberne, da er det til Fruentimmer. Det vilde derfor for sig selv sige, at det skulde gjælde som Næringsbeviis, der maatte staae Borgerstab eller Næringsbeviis. Naar der siges, at denne Næringsvei skal være en fri Næringsvei, forekommer det mig ogsaa, at der ikke kan være nogen Anledning til at fastsætte i Loven, at det skal være en fri Næringsvei. Det maa vel ansees for at være nærmest det, som Udvalget har tilsigtet med denne Passus. Det er i Henhold til Loven af 29de Decbr. 1857, § 1 bestemt, at der for hver Kjøbstad og hvert Amt forfattes en Vedtægt, der bestemmer, hvad der ansees for bunden Næring. Det synes derfor at være i sin Orden, at denne Næringsvei ogsaa gaaer ind herunder, hvorved det beroer paa de stæbige Vedtægter, hvorvidt den skal være bunden eller fri. Jeg antager, at den enkelte Stæder vil blive bunden og at den i Regelen vil blive fri. Jeg skulde derfor foreslaae, at Udvalget tager under Overveielse at stille et Endringsforslag til tredie Behandling, hvorved den omtalte Passus gaaer ud.

**Madvig:** Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af Endringsforslaget til § 4. Jeg skal gjøre disse Bemærkninger, idet jeg anmoder Udvalget om at tage Sagen under fornyet Overveielse; thi jeg føler mig ikke saa sikker, at jeg har villet stille noget Endringsforslag. Det forekommer mig, at saaledes som Paragraphen er foreslaaet redigeret, er der kommen noget Uklarhed ind i Barberernes Stilling med Hensyn til Modtagelsen af Syge og Tilskadefomne, visse Ubestemmelser, som jeg ikke finder rigtige. Udvalget gaaer selv ud fra, at denne Forpligtelse til at modtage Syge og Tilskadefomne er en Forpligtelse, der træder istedetfor noget Andet, hvis man kunde have det, nemlig Receptionslocaler, hvor der var Læger tilstede. Naar man nu gaaer ud fra dette Synspunkt, saa forekommer det mig allerede lidt betænkeligt, at det paalægges Barbererne, at de skulle være pligtige til at hde den foreløbige Hjælp, som de finde fornøden og træste sig til at udføre. Da man gaaer ud fra, at Barberen hverken i høiere eller ringere Grad er en lægekyndig Person, saa troer jeg ikke, at der er nogen Anledning

til at foreskrive ham noget. Særligt i saa Henseende, men jeg troer, at man maa holde sig til de almindelige menneskelige Pligter, der gjælder for Barberer som for Andre. Men især synes mig en anden Bestemmelse betænkelig, der gaaer ud paa at fastsætte Betingelserne for, i hvilke Tilfælde Barberen skal tillade en Læge, eller sørge for, at en Tilskadefommen eller Syg henføres paa Hospitalet. Det forekommer mig nemlig, at hvis man gaaer ud fra, at Barberstuer betragtes som Receptionslocaler, bør man hverken paalægge Barbererne et Ansvar, i dette Tilfælde med Hensyn til en Beslutning om at tillade Læge, eller henstille det til hans Skjøn, der ikke har videre Indsigt i saa Henseende, hvorvidt det maatte være nødvendigt, at den Syge overlades til en anden og tryggere Lægebehandling. Jeg anseer det rigtigt, at der ikke paalægges Barberen Forpligtelse til at tillade Læge, eller til at lade en Syg eller Tilskadefommen bringe paa Hospitalet, før denne selv har htrret sig, men i det Tilfælde, at en Syg eller Tilskadefommen ikke er istand til at htrre sig, bør man, synes jeg, holde paa Forpligtelsen til i ethvert Tilfælde da at tillade en Læge eller lade den Syge eller Tilskadefomme bringe paa Hospitalet. For at det ikke skal blive en ubillig Byrde for Barberen, synes jeg, det er i sin Orden, at man med Hensyn til det 1ste Punkt, Udsættelse af midlertidig Hjælp, tilsiger Barberen et billigt Belag for de Bekostninger, der paaføres ham. Men jeg synes ikke, at man skal paalægge ham enten Afgivelse af eller Ansvar for et Skjøn om, hvorvidt en Læges Hjælp eller en Henbringen paa Hospitalet er nødvendig. I det Tilfælde, at den Syge er i en saadan Tilstand, at han ikke selv er istand til at tilkjendegive sin Mening, skal man ubetinget holde paa, at han faaer en kyndig Læges Hjælp, eller bringes paa Hospitalet, naturligvis imod Erstatning til Barberen for den ham paaførte Uleilighed og Udgift. Jeg skal henstille disse Punkter til Udvalgets Overveielse.

**Ordføreren:** Derfor jeg har forstaaet den allerede Taler rigtig, var hans Mening den, at det sidste Punktum bør gaae ud. Jeg skal dog tillade mig at bemærke, at der kan tænkes mange Tilfælde,